

Величко обърна погледа си на другата страна. Очитѣ го сподиреха и тамъ.

— Колко жълтици ти даде пашата, лодкарю?

А нѣкой сякашъ се изкиска задъ гърба му. Той отпусна веслата и се обърна. Никой! Сторило му се е! Каточели се намираше въ гробища срещу задушница — сжщо като кандила трептѣха свѣтлинитѣ отъ двата брѣга.

И тия голѣми очи! Да настрѣхне човѣкъ!

Той отново пое веслата. Искаше му се побързо да гребе, по-скоро да излѣзе на сушата. Тамъ навѣрно не е тъй грозна тъмнината.

Величко напрегна веслата.

— Прас!...

Едното весло се пречупи. Много дълбоко бѣше забилъ. Лодката се заклати, завъртѣ се и влѣзе въ течението. Съ едно весло не можеше да се гребе. Ще оправя, колкото може, па на който брѣгъ спрѣ.

Той се вгледа въ брѣговетѣ. Бѣше по-близо до турския. И изведнѣжъ се сѣти: течението го влечеше къмъ подмолитѣ. Знаеше, че подъ Русчукъ течението минава току до брѣга и бие въ подмолитѣ на разяденитѣ скали. Лодката лудо се носѣше напредъ, едното весло само я разлюляваше и кривѣше.

— Да става каквото ще!

Величко се изправи на крака, готовъ да скочи щомъ наближи брѣга и случайно погледна водата.

Чуднитѣ очи му се усмихнаха:

— Ела, лодкарю, ела! Въ подмолитѣ е хубаво! Но дали ще те приематъ удавницитѣ?

И пакъ нѣкой се изкиска задъ гърба му.